

El festival de dansa metropolitana arriba a 10 municipis i programa en espais no convencionals per atraure nou públic i aportar un nou aparador als artistes

La Quinzena, en 10

J. Bordes
BARCELONA

En la quarta edició, la Quinzena de dansa metropolitana ha sumat el desè municipi. Terrassa se suma a l'impuls de Badalona, Barcelona, Cornellà de Llobregat, Esplugues de Llobregat, l'Hospitalet de Llobregat, el Prat de Llobregat, Sant Cugat del Vallès, Santa Coloma de Gramenet i Viladecans. En la quarta edició, i després de salvar el que es va poder de l'any passat (en què la pandèmia va obligar a reprogramar des del primer cap de setmana), la Quinzena aposta per nous espais no convencionals en què els artistes s'adaptin a antigues fàbriques i que dialoguin amb espectadors de nova fornada. També s'amplien les accions (fins a 240 activitats de 90 companyies diferents entre tallers, actuacions i xerrades) i s'ofereix un bon grapat de propostes gratuïtes. Enguany, la participació és majoritàriament autòctona i es convida tot

Lali Ayguadé presenta al TNC 'Hidden', l'obra que s'havia d'estrenar amb públic al Temporada Alta ■ DANSA METROPOLITANA

tipus de dansa, del flamenc a la contemporània, i incloent també propostes per a públic familiar.

Hi haurà poca presència internacional per mirar d'evitar possibles contratemps arran de les condicions sanitàries, però destaca el retorn de Wim

Vandekybus al Mercat de les Flors (*Traces*) o una peça que apel·la a ballar tot tipus de cossos (*Graces*, de Silvia Gribaudo Performing Arts).

Quant a coproduccions, destaquen dos projectes. Per una banda, *Filatures*, que es realitzarà en espais

no convencionals dels 10 municipis. D'una selecció superior al centenar de companyies, s'han triat 9 peces breus que hauran d'habitar els espais. Un exemple és que la inauguració (el proper 5 de març) encadenarà un fragment de Juan Carlos Llerida

(*Màquines sagradas*), amb un moviment d'Andrea Jiménez (*Lua*) al recinte del Mnactec, a Terrassa. D'altra banda, es recupera la coproducció prevista l'any passat, *Eufòria*, de la companyia Sacude. Es representarà als 10 municipis, també, i pro-

met espectacularitat al públic.

Entre els noms propis, es comprova l'eclecticisme amb peces de Sol Picó (*Animal de séquia*); Miguel Barcelona (*Roges*), Lali Ayguadé (*Hidden*), Juan Carlos Llerida (*Liturgia de las horas*); Amat+Veronal+ Cabo-SanRoque (*RRR*), Ballet de Lorraine (programa *Cunningham*); Humanhood (*Sphera*), Pocket Ballet BCN (*Set de Ballet*), Solistas del Ballet de Cristina Hoyos (*Loflamenco*), o Jon Maya, Cese Gelabert i Andrés Marín (*Soliloquis*). La clausura a l'Hospitalet (20 de març) alternarà produccions professionals amb altres de les escoles del municipi a l'entorn dels jardins de Can Sumarro.

La Quinzena ha evitat programar l'espectacle itinerant pel metro a causa de la Covid. Tot i així, es continua identificant com el festival en què es poden fer tot els desplaçaments en transport públic (principalment en metro). ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Del jo subjectiu, al nosaltres concret

Canto jo i la muntanya balla

Dramatúrgia: Clàudia Cedó
Direcció: J. Arqué, G. Albà
Dimecres, 17 de febrer (fins al 4 d'abril), Biblioteca de Catalunya

La proposta escènica del best-seller català *Canto jo i la muntanya balla*, d'Irene Solà, ajusta els capítols per explicar la peripècia de la Sió, la Mia, l'Hilari i el Jaume, principalment. S'aferren a la relació de personatges per fer-se entenedors, tot esquitxant-ho amb instants de màgia, aquelles petites gotes benèdides en una primavera esclatant. El llibre fantasiós, que trasllada a molts

en cada lector, pren una forma més objectiva tot i que procura extreure instants poètics a través de la música, les penombres, i uns titelles entre juganers i volàtils.

Traduir la contemplació de la natura amb un puntejat de guitarra. Joan Arqué (*Qui ets?*, *Encara hi ha algú al bosc*) i Guillem Albà (*Calma!*, *Pluja*, *Trau*, però també *Sketchofrènia*) s'han atrevit a posar en escena la fantàstica i cruel mirada d'uns personatges subjectes a la imprevisibilitat de la natura, transformada en llegendes de dones d'aigua, de bruixes i cabirols: la humanitat transforma en miracle allò

que no pot entendre.

Es juga amb un espai abstracte, que es transforma des de la simplicitat, una forma de treballar de La Perla 29 d'Oriol Broggi: des del mínim es descriu el màxim. Albà i Arqué recorren a uns titelles màgics per donar cos als animals. Massa puntualment, deixen els personatges en repòs i traspassen a moviment les sensacions que poden generar les muntanyes. Les vides que s'exposen al llibre, dures, de molt poca conversa, es traspassen als cossos de Laura Aubert, Ireneu Tranis, Anna Sahun, Caterina Tugores, Diego Lorca i Amaia Miranda. Són un equip que sap

La gossa bordant enmig de la nit, durant l'obra ■ SÍLVIA POCH

equilibrar-se i alternar paraula, gest i música, amb les aportacions musicals de Judit Neddermann. La peça roda amb eficàcia i amb la suficient delicadesa

perquè els personatges es deixin estimar. Hi ha moments de divertida caricatura com a dedicatòria als *pixapins* o a les dèries de nena adolescent. O de la

curiositat impúdica de Llu-na, la gossa.

La dificultat de la peça s'ha resolt de manera eficaç, però s'ha deixat perdre aquella sensació d'estranyesa. Li falta el punt amarg i desesperant de *La mort i la primavera* o de *Solitud*. Hi ha moments preciosos, una interpretació molt ben interioritzada i expressada però que no respira prou la vida perquè embriagui el públic, aquesta vegada. La natura incomprendible i capriciosa és la que hauria d'embriagar l'espectador; en comptes de riurels ocasionals dringant pels bancs i les taules, haurien de crear-hi cruels torrenteres. ■